

"kritiek"

Kritiek, wie kan ermee omgaan? Dat is iets wat het beste gaat als je het in je jeugd al geleerd hebt, als het voldoende uitgewogen en gedoseerd is. Soms word je in je jeugd overstelpt met negatieve kritiek, "jij ook, je kunt ook niets", "jij laat altijd alles vallen", "begin er maar niet aan, het zal je toch niet lukken". Mensen die zo benaderd zijn, zullen bij negatieve kritiek volledig in hun schulp kruipen, maar ook met positieve kritiek geen weg weten. (Ze zeggen dat vast om aardig te zijn, ze menen er niets van, ik kan toch niets).

Mensen die in hun jeugd louter zijn opgehemeld (ik noem het even het papa's prinsesje syndroom) zullen positieve kritiek als vanzelfsprekend incasseren, op negatieve kritiek zullen ze mogelijk furieus reageren. Als hun ook nooit iets verboden werd, worden ze volkomen onhandelbaar (ik heb het zelf van dichtbij in mijn familie meegemaakt.)

Betekent dit dat we er rekening mee moeten houden, dat sommige mensen niet tegen negatieve kritiek kunnen? Nee, dat zou niet reëel zijn. Wel zouden we kunnen proberen het opbouwende element in stand te houden. Op de schrijfcursus, die ik volg en waar we elkaars werk moeten beoordelen, geldt de gulden regel: eerst positieve opmerkingen, dan aanmerkingen. Misschien een idee?

© maart 2010, Alida, BasicPublishing.nl